

[Henning Rasmussen.]

tydeligt affattet, at folk kan forstå, hvad den indeholder.

Den anden ændring, der er foreslået, går ud på en forhøjelse af statens samlede garantiansvar fra 1½ milliard kr. til 2½ milliard kr. Det er jo store beløb, der er tale om; men der er vel nok grund til at gøre opmærksom på, at det ikke er penge, staten skal af med; beløbet angiver kun det maksimum, inden for hvilket eksportkreditrådet kan give garantier. Årsagen til, at der nu er stillet forslag om forhøjelse til 2½ milliard kr., er, at erhvervslivet i stigende omfang gør brug af eksportkreditstøtten. Den 1. juli 1960 var det samlede garantiansvar 860 mill. kr. Et år senere var det vokset til godt 1,2 milliarder kr., og i dag nærmer det sig stærkt 1,4 milliarder kr., altså nær ved loftet. Vi skulle jo nødig komme i den situation at måtte afslå andragender om eksportkreditstøtte, fordi der ikke er plads til at imødekomme ansøgerne inden for den givne beløbsramme, så landet vil gå glip af en række eksportforretninger, som ellers ville være kommet i stand.

Når interessen for eksportkreditten i de senere år har været så stærkt voksende, hænger det sammen med specielt to ting; den ene er, at især industrien er blevet betydelig mere eksportindstillet end tidligere, hvad den stigende industrieksport viser. Den anden er, at konkurrencen på verdensmarkedet er blevet hårdere, specielt hvad angår kredittiden. Det er efterhånden blevet ganske almindeligt, at det er nødvendigt at give flere års kredit ved salg af især investeringsgoder ved eksport til de oversøiske markeder specielt. Eksportørerne kan i de færreste tilfælde selv finansiere sådanne langvarige kreditter, og her træder så eksportkreditten hjælpende til.

Jeg synes også, der er grund til at understrege, at hvad enten Danmark bliver medlem af det europæiske fællesmarked eller ej, er det vigtigt, at man fortsat kan forøge eksporten til de oversøiske markeder. Som det fremgår af eksportkreditrådets beretning, er det en ret betydelig del af vor eksport til disse områder, der nyder godt af eksportkreditstøtten. Jeg vil fremhæve, at det f. eks. er næsten halvdelen af eksporten til de sydamerikanske lande,

der forsikres gennem eksportkreditten. Det illustrerer, hvilken betydning ordningen har specielt til områder, hvor man må regne med at der ligger store markeder i fremtiden. Det er derfor nødvendigt, at samfundet gør, hvad der er muligt for at støtte erhvervslivet i konkurrencen på disse markeder.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale, at garantiansvaret forhøjes til de 2½ milliard kr.

Formanden: Jeg henstiller, at der er mere ro i salen.

Anker Lau: Loven om Danmarks erhvervsfond var jo et led i den tilpasning til de store markeder, som vi foretog for et par år siden, og den skulle vel gøre det muligt at tilvejebringe et tilstrækkelig stærkt økonomisk rygstød for et stort eksportfremstød, især i områder, der var nye for os, og som indeholdt økonomiske og politiske risikomomenter, som man ikke under almindelige forhold kan forlange at det almindelige erhvervsliv selv skal kunne klare. Nu er det jo ingenlunde alene den slags, lovens forskellige former for forsikring og kaution bruges til, og det vil nok være rigtigt, at vi i et udvalg får lejlighed til nærmere at se på, hvordan loven hidtil har været benyttet.

Det var jo ikke uden betænkelighed, at mit parti i sin tid stemte for loven. Vore betænkeligheder gjaldt både den form, som man gav kautionen, og de meget vidtgående bemyndigelser, man gav den højtærede handelsminister. Vi havde som bekendt hellere set, at erhvervene og pengeinstitutterne selv havde fundet ud af at løse denne opgave. Det var imidlertid ikke muligt at finde tilstrækkelig forståelse for dette, hverken i det høje ting eller uden for. Med hensyn til de bemyndigelser, der er givet den højtærede minister, fik vi jo for nylig et stærkt indtryk af, hvor vidtgående de er, den dag, vi her i tinget diskuterede den kongelige ballets turné i USA, hvis underskud som bekendt blev dækket af denne fonds midler.

Det er i sig selv betænkeligt, selv om der betales en præmie, at fjerne den største part af den forretningsmæssige risiko fra de parter, der skal gøre forretningerne, og